

RA

P

RT!

**ryze
avantgardní
pravidelná
občas
růpavá
tiskovina**

III.

Alpinismus s perem v ruce

Úvodník ☛ Martina Klhůfková

„Ty si vaříš?“

„Ne, chodím do Maštale.“

„Ne, ne tady, myslím v reálném životě.“

V reálném životě? Jak to muž před Městským divadlem myslel? Sobotka snad není reálná?

Stojím uprostřed zahrady Šrámkova domu, kolem mě vede mnoho cestiček, které jsou buď hluboce vyšlapané, anebo teprve čerstvě položené, jako ta moje. Psát v redakci je pro mě neprobádaná cesta a výstup na vrchol nekomfortní zóny, ale zároveň odpoutání se od strastí rutinního života z platónské jeskyně. Všechno tu voní bezinkovou limonádou, prázdninami a kafem z plechovky.

Možná měl ten muž na mysli svět za hranicemi festivalu, za kulisami, bez kostýmů a improvizací. Ale copak tohle není skutečné? Emoce jsou opravdové, slova zní naplno a večery končí potleskem, který tě zahřeje víc než letní slunce.

V reálném životě se taky hraje – jen bez scénáře. Tady, v Sobotce, se na chvíli všechno zpomalí. Jako bychom dostali šanci si uvědomit, že realita není jen to, co se stane, když skončí divadlo. Možná právě tady, mezi replikami postav a vůní divadelního dřeva, jsme si nejblíží tomu, co je skutečné.

Na lavičkách se povalují zbytky programu, a tak si sedám a usměju se. „Ne, nevařím,“ odpovím v duchu tomu muži, „ale žiju. Tady i tam, ale tady možná přece jenom trošku víc.“

*Autorka věří, že v komfortní zóně nepřežije, a tak tam nikdy
nic nevyroste, proto je za tuto deštivou příležitost
nesmírně vděčná.*

PROGRAM – ÚTERÝ 1/7

9:00 Spořitelna

Jazyková krajina Sobotky nejen Šrámkovy – přednáška
Mgr. Lucie Jílkové, Ph.D. o nápisech ve veřejném
prostoru cestou z náměstí na zámek

11:00 Šrámkův dům

Návštěva u Šrámků – prohlídka věnovaná našemu
spisovateli a jeho vazbě na Sobotecko

13:00 Farní zahrada

O Jihu – seminář o pondělním scénickém čtení

14:00 Zahrada Šrámkova domu

*Autorské čtení Lenky Chýle Nosila jsem ho z pastvy
na pastvu*

15:00 Zahrada Šrámkova domu

*Poslech aktualizovaného rozhlasového zpracování
Saturnina Zdeňka Jirotky*

16:00 Spořitelna

*Beseda PhDr. Markéty Holubové, Ph.D. Zbožné
putování v proměnách času*

16:00 Šolcův statek

(vstupné 100 Kč)

*Povídání o Jiřím Žáčkovi aneb Aprílová prázdninová škola pro
malé žáky a dospělé poškoláky. Za přítomnosti spisovatele
listuje jeho knihami Jiří Hlobil, následuje autogramiáda*

19:30 Zahrada Šrámkova domu

(vstupné 300 Kč)

*Možná vtipné, možná bolestivé divadlo skupiny My kluci,
co spolu chodíme s názvem Svědomitě nepřipraveni*

21:30 Sobotecký hřbitov

*Scénické čtení rytmičované liturgie viny a touhy
Západ – Hra*

23:00 Městský park

Společnost mrtvých básníků – čtení děl tvůrců, kteří
svět opustili v uplynulém roce

JÍDELNÍČEK

Pizzerie Mařtal

Snídaně (7:30–9:45)

Cestovní vtipná kaše se zrny od plev

Oběd (11:30–14:30)

Frankfurtská polévka

Moravský vrabec, bramborový knedlík, zeli

Kuřecí roláda, šťouchaný brambor

Ovocné kynuté knedlíky

Večeře (17:00–20:00)

Hovězí vývar s vejcem

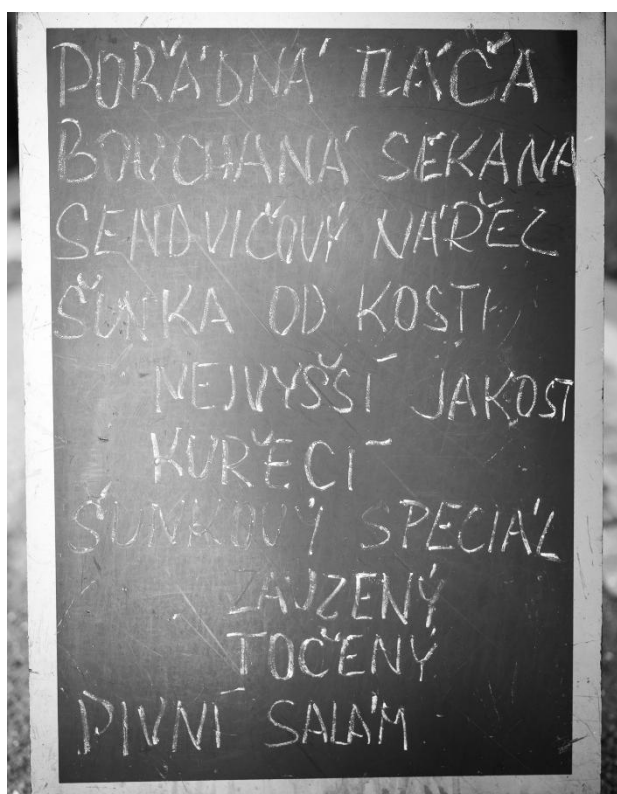
Smažený sýr, vařený brambor, tatarská omáčka

Boloňské špagety sypané sýrem

Vokýnko

Cizrnová pomazánka

Mrkvový koláč

Je to chůze po tom světě

Reflexe ■ Magdaléna Kvasničková

Cesta je cíl, prach a štěrk, je zafúkaná, ušlapaná, jako žádná ze sta. Vine se pohádkami i folklórními vyznáními, je dokladem lidské potřeby neustále reflektovat svou pozici ve světě.

Podob má mnoho. V první letošní přednášce festivalu se však doc. Irena Vaňková a její doktorandka Mgr. Veronika Vodrážková zaměřily zejména na její schémata, což moc vábně nezní. Já jsem se ale těšila moc, protože jsem s paní docentkou v rámci svého studia absolvovala několik seminářů a vždy byly nesmírně podnětné a nadchly mě pro kognitivní

lingvistiku. Přesto – čekala jsem ponor do něčeho více *konkrétního*.

Přednáška trvala téměř dvě hodiny a to, co prezentující ještě v její polovině tlačily před sebou „o tom budeme dnes také mluvit“, a myslely tím právě vybrané textové ukázky, trvalo udřenou čtvrthodinku. Manévr na udržení našeho těšení to byl podařený, ale odcházela jsem s pocitem, že jsme se většinu času zabývali záležitostmi spíše konferenčního charakteru a nedostali jsme se o moc dále než k tomu, že cesta je chůze po nohou.

Nepopírám, jak řekla doc. Vaňková, že nejběžnější věci jsou nejtěžší (redakce souhlasně kývá hlavou) a snad i nejzajímavější, ale obávám se, že je to možná málo. Musím však uznat svou zaujatost. Cítím se už dostatečně utahána akademickým pojmoslovím a na festival utíkám za odlehčenějším obsahem. Doufám, že ostatním posluchačům přednáška otevřela mnoho nových cest nejen ke studiu jazykového obrazu světa.

Bdělost autorky se dnes blíží nule.

Bratia Čapkové

Raportáž ■ Axel Doubravů, Matyáš Valkoun

Měli jsme tu čest zúčastnit se nejkratší vernisáže celého festivalu. Výstava nacházející se na schodech městské knihovny vznikla ve spolupráci s Památníkem ve Strži a uvedl ji Jan Bílek s paní knihovnicí Magdou Šrůtovou, která prý nechce být jmenována. Zahájení zabralo krásných pět minut a bylo završeno prskavkou v kaktusu. V prostorách knihovny jsme poté zhlédli dokument *Slovensko bratří Čapků*. Snímek shrnuje pobyt bratrů v této zemi a vliv na jejich tvorbu. Motivy tamní krajiny a folkloru můžeme vidět na mnohých z Josefových maleb, které dokument animacemi kreativně rozpohybovává. Zajímavé bylo i porovnání lokalit z Karlových fotografií se současností. Většina ze zachycených míst jsou nyní obrána o duši a obohacena o množství drátů elektrického vedení. V dokumentu výstižně zaznělo: „Čím bohatší bude člověk, tím chudší bude příroda.“ Výstavu, která je v podstatě totožná s dokumentem, je možné navštívit do konce festivalového týdne.

Po vchodu do knihovny jsme se nehnali dopředu, a tak jsme kromě filmu pozorovali i diváky. Při sledování snímku upoutal naši pozornost i starší pár sedící před námi. Odehrála se následující úsměvná scénka.

Oba sedí a vidí na plátno. Žena posune pánovi židli, aby prý viděl lépe. Pán už nevidí. Naklání se doprava a doleva, aby viděl přes vysokou paní sedící před ním. Žena si s pánem vymění místo. Nyní ona nevidí. Naklání se doleva a doprava, aby viděla přes vysokou paní sedící před ní. Pán mezitím usíná, žena ho probouzí, načež se jí muž nahlas zeptá: „Hotovo?“ „Nee, psst.“

Autoři mlsají ananas z plechovky (mňam).

O zrození černého elfa s Liborem Vackem

Imprese ■ Sofie Hanounová

Parmiggianiho skulptura z pálených cihel organicky obepíná křivky slov a zvuků vznikajících periodickým kmitáním pružných těles. Patří tam, je tam i není.

Je to labyrint, ve kterém místo minotaurů bloudí elfové, je to labyrint nekonečné dětské imaginace, je to labyrint bolesti a vyrovnávání se s ní. S bolestí? S bolestí srdce. Se strachem a tlakem, který ti nedovolí dýchat. Jak se vyrovnat? Vědomým sněním. Třeba.

Šrouby se utahují a ty tušíš něco hrozného. To něco je plíživé. To něco po sobě zanechává mazlavou slimáčí stopu. Chceš odejít, je to těžké a drtí to.

Zůstáváš.

Proč?

Protože je to vtipné. Je to i vtipné.

Reminiscenční scény balancují úzkost a neštěstí. Forma sama, štos papírů mezi interprety a postavami, je zcizovacím efektem, který tě konejší. A konejší i Andryk. Metamorfuje se v Matěje, utíká z nejistoty dětství, utíká z nebezpečí domova. Utíká ke klávesovému syntetizátoru v soboteckém parku. Možnost oddechu, hlava nad hladinou, vzpomínka na lvovskou Roklinku.

Neboj se, vždyť je to jen jako. Ale ono není. Jak se vztahovat k příběhu, k jehož prostředí máš nutně jakýsi kulturní deficit? „Vzrušující a podivná popkultura“ rodí potenciál imanence, v kapse se ti otvírá kudla, vedeš přímý řez, císařský řez.

Autorka dnes zakoupila roztok k léčbě alergického zánětu spojivek.

Střídání stráží

Raportáž ■ Jan Křečel Eliška Nagyová

*skrz vlaková nádraží
táhnou davy kočovníků
vyvolávají těkavá nutkání
po útěku před bezútešnou
fluiditou zparchantělé identity
před významem cestovních pasů*

U Vokýnka ve dvě první pivo. Nečekám, až sobotecké zvony odbijí, a sedám si do druhé řady. Dan a Alča už tam sedí a mě znovu přepadá pocit zodpovědnosti. Po dlouhé době mi do Sobotky přijeli studenti, vnitřně z toho skáču radostí a chtěl bych jim tady ukázat *všechno*, ale vím, že festival si musí každý objevit sám. Střídání generací. Aspoň je seznamuju s Alicí, všichni studují bohemistiku, takovéhle kontakty se můžou hodit. A pak s básnířkou Klárou Krásenskou, která přichází podpořit Sufiana Massalemu do první řady.

Úvod básně *Běguni* by se mohl pomaličku šeptat do dlouhého ticha, které nastalo po otázce moderátora: „Co se ti vybaví, když se řekne domov?“ Básník Sufian Massalema ve své prvotině propojuje vlastní dospívání v Česku s dětstvím svého otce v Sýrii a Iráku. Mohlo by se zdát, že slučuje odlišné světy, ale hranice jsou podle Sufiana pouze lidským konstruktem.

Když jsem loni nejdříve chválil, pak haněl a pak opět chválil Romana Polácha, nevěděl jsem, že letos mu zdravotní důvody účast nedovolí. Střídání moderátorů: plnohodnotnou náhradou se po prvním čtení zdá být Ondřej Macl. Typicky deklamativním a divadelním způsobem (ne nadarmo vystudoval autorské herectví na DAMU) představil pozvaného autora, se kterým mají společnou zálibu ve slam poetry, bratrsky si rozdělili jednu pramenitou a jednu kojeneckou vodu a čtení mohlo začít.

Debutem se jako nit táhne refrén *je čas jít*. Ale kam a odkud? Můžu i parafrázovat závěr autorova slamu, kdy vybízí k tomu, že pokud vám někdo řekne, že zná Blízký východ nejlíp, tak se ho zeptejte blízko čeho a na východ od čeho. Relativita prostorové

identifikace má bolestně lidské rysy, konkrétně rysy člověka.

Cítíš se víc jako Čech, nebo jako kosmonaut? – Myslíš... jestli mi práva překážejí v psaní poezie? – Asi nemusí být tajemství, že moje vyznání je islám. – Tahle báseň má i význam! – Kolem roku 2018 přišel do Jablonce slam; ještě jsem nevěděl, co to je, ale už jsem to chtěl dělat. Ondřej Macl vede čtení pevně, ale daří se mu při vši přirozené expresivitě nechat vyniknout autora. Otázky jsou nápadité, ukotvené v prvotině Možnosti přehlíženého, což vyplývá až postupně při pozorném poslechu. Sufian Massalema odpovídá i čte srozumitelně, se zjevnou zkušeností s veřejným vystupováním, zřetelně odlišuje slam a autorské čtení. Střídání stylů. Ruší mě tak jen kus znojenské pečeně mezi zuby a mobil Ondřeje Černoše – nutno dodat, že se Ondřej zarděl, mobil vypnul a čtení pak chválil.

Jak v jednotlivých předčítaných básních sbírky, tak ve slamovém přednesu byla cítit touha po sjednocení zdánlivě vzdálených jevů, míst a lidí. Básník by chtěl být všude na světě doma. Na světě, kde vedle sebe existují nejružnější náboženství, ale navzájem si nerozporují. Kde židé a muslimové žijí vedle sebe. V tomhle světě by nám mladý autor nemusel slamovat o smrti své ani ne 15leté sestřenice ze Západního břehu Jordánu. Intimní lyrické výjevy v sobě nevyhnutelně přináší tíhu světové politiky.

Ale já slíbil, že přenechám psaní mladším! Ti určitě napíší něco o „blízkovýchodní zkušenosti v ryze českých reáliích“, neopomenou zmínit strhující závěrečný slam inspirovaný vraždou autorovy sestřenice izraelskými vojáky a vítr symbolicky odnášející ve stejnou chvíli papíry z moderátorského stolu nebo závěr diskuze: „Co se ti vybaví, když se řekne domov?“ Dlouhé ticho. „Nebýt doma jen v Čechách, ale na celém světě.“ Ode mě to stačí. Necháávám se střídat.

*Autor skončil stejným motivem, kterým autorka začala.
Tímto je doložena existence redaktorského kolektivního
podvědomí.*

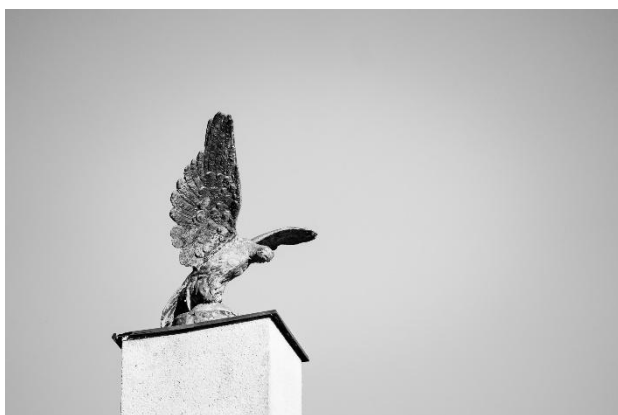

Sufian Massalema: Cesta k debutu

Příběh ■ Eva Marková

Rodiče mě vedli ke čtení, a tak jsem četl dobrodružné knížky, a zároveň sportoval. Pak jsem navštěvoval sportovní gymnázium a nevnímal jsem se jako budoucí spisovatel. Zlomem pro mě bylo seznámení se slam poetry. Do té doby mě živá kultura mýjela a ten slam byl pro mě něčím novým, kde jsem viděl autory, kteří píšou a vystupují naživo. Už to nebyli jen mrtví klasici, ale lidi v mém věku. Do té doby jsem si myslel, že člověk musí něco odžít, všechno načíst a teprve po čtyřicítce může napsat a vydat knížku.

Pak jsem se přestěhoval do Prahy a seznámil se s Timem Postovitem, který mě přemlouval, ať si zkusím taky něco napsat. Tim se pro mě lišil od ostatních slamerů, protože bral poezii jako něco důstojného. Najednou jsem ho vnímal nejen jako slamera, ale jako básníka. Spřátelili jsme se, měli jsme toho spoustu společného. On vydal sbírku v Hostu v edici, kde vyšly také sbírky Jonáše Zbořila, Marie Iljašenko, Marie Šťastné... Takhle jsem se dostal k současné poezii. Začal jsem si ji v knihkupectví kupovat a zkoušel jsem psát.

Jednou jsem jel ze slamové exhibice z Brna autem s Theem Rýmkrálem. Zeptal jsem se na jeho psaní a on mi začal vyprávět svůj příběh. Vyprávěl mi o literárních

soutěžích, o literární ceně Vladimíra Vokolka a ceně Františka Halase... Já vůbec nevěděl, že něco takového existuje. Žil jsem v představě, že to je pro mě něco nedostupného. Nemám bohemistické vzdělání, nejsem lingvista. Tak jsem poslal do Vokolka nějaké své pokusy, oni se mi ozvali a pozvali mě na slavnostní vyhlášení. Tam byl Dan Jedlička, Jirka Koteš, Radek Fridrich a já zjistil, že Jirka Koteš je taky z Jablonce! Najednou jsem poznal někoho z mého kraje a přestal mít pocit, že jsem v tom sám. Pak přišla Revue Prostor, kde se mě ujala Anna Luňáková. Díky tomu si mě později všiml Dominik Bárt, který sleduje platformy pro začínající autory a vydává je v edici Omlatina. Já jsem z té jeho edice měl trochu srandu, protože to bylo nejprve na takovém hnědém recyklovaném papíru, vypadala jako levný hajzlpapír. Ale říkal jsem si, že prostě nesmím soudit knihu podle obalu.

To, co Dominik dělá, má hlavu a patu. Jasně mi řekl, za jakých podmínek mi může vydat knihu, já jsem mu řekl svoji představu. Nevěšel mi bulíky na nos, domluvili jsme se a bylo hotovo.

Autorku zajímá, kde se báseň potká s básníkem.

Pokračování autorčiných strastí s vláčky

Recenze ■ Bára Fiedlerová

Program Jih měl nabídnout literární zastavení u díla rumunské autorky Veroniky D. Niculescu, překladatelky a spisovatelky psychologicky laděné prózy. V povídce *Povraz* se ukazuje její autorský styl plný napětí, vnitřních monologů a křehké atmosféry.

Scénické zpracování se snažilo tento osobitý charakter reflektovat. Ne vždy se to ale podařilo. Největší slabinu představovalo ztvárnění postavy ženy, která měla být centrem všeho – ale zůstala někde napůl. Nebylo jasné, jaký má být její vztah k představení. Buď mohla být striktně nečinná, jen jako tichý svědek, co věší fotografie a záměrně „neslyší“, co se kolem ní děje, nebo bezeslovně reagovat, třeba pohledem, pohybem těla. Tady ale chvíli působila jako kulisa, chvíli jako herecký partner, chvíli jako náhodný kolemjdoucí. Výsledkem bylo rozostření postavy, která měla být ústřední.

Fotky, které žena věšela na provázek, byly malé a špatně čitelné. Gesto, které by mohlo nést symbolickou váhu, působilo v prostoru spíš jako vizuální vata. Naopak výborně fungoval jednoduchý zvukový doprovod akordeonu – rytmus kolébání vlaku fukáním prstů o plastový kryt, otevírání dveří kupé rychlým pohybem měchu či melodie při dynamických scénách.

Posledním detailem utvářející můj dojem bylo prostředí železniční tratě, které sice mělo potenciál, ale zároveň

i svá úskalí. Část klíčových vět jednoduše zanikla v šumu projíždějících aut, větru a pána se sekačkou. A to je škoda. Vzhledem k pečlivosti autorky dané povídky a citlivosti pro psychologické nuance působilo zpracování jako příliš odtažitě, až nedotažené. Povídka *Povraz* si žádá přesnost – ve výstavbě napětí, v rytmu, v práci s tichem. Tady se napětí často rozplývalo, tempo příběhu kolísalo a ticho zůstávalo prázdné.

To be continued...

Autorka si je vědoma neuměleckosti a ostrosti svého textu, obojí však považuje za nutné.

Sliby chyby

Raportáž ■ Martina Klhůfková

První přednáška cyklu s motivem „cesty“ nás pozvala (alespoň to název evokoval) do říše mystiky, kde se nekráčí po kamenných stezkách, ale po vlnách ducha, ve stopách jednoho z největších perských básníků a myslitelů všech dob – Džaláleddína Rúmího.

Asi by zde bylo zbytečné psát několik odstavců o Rúmího životě, putování z Afghánistánu přes Bagdád až po Konyi a o dalších básnících, kteří ho doplňovali, inspirovali či se mu přibližovali. To si ale bohužel nemysleli na této přednášce, kde samotné Rúmího poezii věnovali překvapivě skromný prostor. Teprve poslední čtvrt hodina z celého večera patřila jeho veršům, do té doby se program nesl spíše v rovině obecných informací – o islámské mystice, sufismu, a především o řádu mauláwíja, známém svým rituálním tancem, který tančí dervišové v kruhovém pohybu.

Zajímavé, byť poněkud odbočující větvení výkladu nás však zavedlo i mimo rámec Rúmího poezie, a to k jiným řádům a jejich praktikám, často dramatickým až šokujícím. Na přednášce, která měla být oslavou duchovní poezie, jsme tak byli svědky popisů, i vizuálních ukázek, rituálů, při nichž účastníci propichují svou kůži, bodají si nože do hlavy nebo upadají do transu za doprovodu bubnů. Místo

obrazů vnitřní lásky a duchovního spojení jsme se tak ocitli spíš na pomezí antropologické sondy.

A tak zůstává rozpor mezi očekáváním hlubokého ponoření do Růmího veršů a realitou přednášky, která se Růmího tvorby dotkla jen zlehka. Možná právě zde leží první zastavení na cestě: v připomenutí, že i daný obsah se může klikatit, mít slibované krajiny, a přesto v posluchači něco zanechat. Třeba touhu vydat se po vlastní ose – za Růmím, za poezií, za tichou láskou, která kráčí bez velkých gest.

Autorka je natolik zahlcena zbytečnými informacemi, že upadá do naprostého deliria.

Co jsme slyšeli, co jsme poslouchali

Imprese ■ Eliška Rybová

Do sluchátek mi pouští Broučky zpracované Dismanovým rozhlasovým dětským souborem. Urovnávám si sukni a lehám si na břicho. Při poslechu sleduji mravence, brouky a podivné miniaturní breberky, jak se honí v trávě. Chvilí tam žiju s nimi, dokud je mi poloha dostatečně pohodlná.

Znovu si sedám a obraz příběhu z mých uší kombinuji s obrazem dětí, které už neudržely pozornost a teď pobíhají okolo a honí se stejně jako ti hmyzí v trávě. Brouček ztratil křídlo, a to zůstalo viset na klobouku otráveného a otravného klučíka. Strašně dlouho jsem neseseděla na trávě. Teď mě štípe, kouše, škrábe i (ne)příjemně šimrá a moje atopická kůže na to reaguje okamžitým vysušením a začervenáním. Chybělo mi to, i ten pocit po, že jsem vlastně seděla jako v kopřivách a že se mi do očí dostal kouř stejně jako neposlušnému Broučkovi.

Přemýšlím a pozoruji. Přišlo poměrně málo dětí, a i z toho mála teď poslouchá už jenom jeden kluk. Dřepí ve zvláštní, skoro až křečovitě poloze a výraz v jeho tváři naznačuje, že se do slyšeného úplně ponořil. Zkousím to taky, ale nad hlavou mi prolétá vyhlídkové letadlo.

Spolu s cvrlikáním a hlasy v mých sluchátkách to zní spíše, jako kdyby nade mnou proletěla sršeň mandarínská. Sleduji jeho trasu a to, jak mizí za Humprechtem. Brouček chudák dostal přes hubu, když v míru a v příslibu lásky přišel za Verunkou.

Dívám se po své levici a zkoumám obecnostvo dřepící kolem reproduktorů, ze kterých (s drobným zpožděním) proudí stejný příběh jako z mých sluchátek. Trochu mě ta směsice zvuků ruší, ale stejně je mi líto, že se Verunka vdává za Verunka. Chudák zakoukaný Brouček.

Chápu, že velebníček je Karafiát a zlatohlávek mě štve, protože všechno ví a nic nepoví. Poslouchám a vracím se k trávě. Vzpomínám si na slova „pána v hnědé košili“ (přezdívka odposlechnuta od babičky sedící vedle mě), který mi předával sluchátka: „Kdo chce, může si šfourat klacíčkem a u toho pořád poslouchat“. Myslím, že to bylo primárně mířené na děti, ale já nikdy nebudu poslušná jako Broučkův tatínek a omezenou kategorizaci na aktivity dětské a dospělé neuznávám. A navíc! Zrovna takový ideální šfourací klacíček se válí přímo vedle mého chodidla a děti se honí někde daleko za bludištěm, takže jim ho těžko mohu předat nebo je jen přizvat k pošfourání... Zbývá to tedy na mně.

Chvilí šfourám v hlíně a pak v té jamce dělám z nezralých a nahnílých jablek mošt. Mravenci se za chvilinku sbíhají a já bych si vlastně taky lízla. Brouček našel „to první“, když viděl Berušku vařit brambůrky. Najdou to také mravenci, když uvidí mě, jak (pro ně) vařím mošt?

Zlatohlávek a velebníček si navzájem poněkolkáté připomínají, že neexistuje nic jako můj nebo tvůj příběh. Přemýšlím, že nic není jen moje nebo naše, vaše nebo tvé. Všechno se navzájem propojuje a kříží, stejně jako vyprávění v uších všech posluchačů, každé se dotkne s každým. Dej bůh, ať se máme všichni rádi!

Jak se čas programu chýlí ke konci, čím dál tím víc myslím na kmotřičku Janinku. Úzkostlivě se držím otázky, proč se nebála kruté zimy. Copak neví, že všichni umrznou? Copak neví, že z nich všech zbydou jen chudobky?

A z berušek budou ty s narůžovělými lístky? Trochu se děším, že poslech bude končit i touto scénou. Rezonuje mi v hlavě od chvíle, kdy jsem ji v jiném zpracování slyšela jako malá. Ale je to pro děti. Konec poslechu není provléknutý smutnou nití jako v tom, který jsem kdysi slyšela. Dej bůh, ať se máme všichni rádi! Já vás ráda mám.

Autorka jako malá obřečela každou posekanou sedmikrásku, protože k hrobům umrzlých broučků vždy chovala speciální úctu.

Není disco jako disko

Recenze ■ Faruk Cetinkaya

Mírně rozkročené nohy, levá ruka v bok lehce deformuje světlé sako, zatímco pravá paže pluje od pasu – přes hrud’ – zpod brady kolem ucha až nad hlavu, dokud se nepropne v loktu; vztyčený ukazovák poroučí disco kouli, aby se roztočila. Až na to, že se nejedná o disco, ale muzikál, a ne o kouli, ale krychli „od Vietnamce“. To ovšem téhle show neubralo na jediné třpytce popové zábavy. A u toho je nejlepší setrvat, neboť tleskalo se hudebním čísly a kompetenci herců s jejich obdivuhodnou sehraností, a nikoliv hlubokým myšlenkám nějaké zastíněné barokní mysli.

Ale. Už po několikáté se navštívenstvo divadelních počínů na Šrámkově Sobotce setkalo s vyloženě lacinými petardami vulgarismů, odpálených nekreativními šesťáky, kteří se chichotají (jistí členové obecnstva by se měli stydět) nad skutečností sexu. O připitoměm triku s propletenými prsty ani nemluvě...

Výsledně se při odchodu ze Sokolovny autor míjel s rozsudky jak lidí zcela okouzlených, tak těch, kteří při pomyšlení na reprízu vzývali jméno boží – zač je prý tak jóbovsky zkouší.

Autor si honkal nožkou při každém hudebním čísle.

Poslední stanice: Vina

Imprese ■ Marek Sechter, Valentina Kučerová

Představení odstartovalo s drobným zpožděním, dle nepsaného zákona železnic, tradičně z důvodu technické poruchy na trati. Sabotérem tentokrát nebyla pokládka nových protihlukových rohoží, nýbrž zvuková aparatura pořadatelů. Petr Gojda vyzval k zavření očí a ponoření se do jakési mlhy. Tu v mžiku rozvířily kvílicí zvukové vlny příboje *Soudného dne* Ödöna von Horvátha. Z posluchačů se stali cestující bez jízdenky, kteří se namísto ubíhající krajiny oddali horizontu otázek kolektivní viny a osobního trestu. Smrtící polibek dcery hostinského se zkrátka nesnadno dokládá předmětem doličným ve věci úmrtí osmnácti cestujících. „Vlak už jede – musí počkat na přípoj!“ končila hra a ve stanici zabrzdil osobní vlak, z něhož vystoupili cestující, kteří se s námi společně vydali na cestu ze stanice Sobotka.

*Autoři si všimli, že jedna přítomnice se hlasitě provinila
zapomenutým svetríčkem.*

Co se nevešlo do batohu

Rubrika *Na cestě* ■ Bára Fiedlerová a všichni

Na cestu si většinou balíme věci, které by se mohly hodit.

Ale něco se vždycky nevejde – a někdy to nejdůležitější zůstane ležet právě doma, za námi. Během Šrámkovy Sobotky jsem se proto neptala, kam lidé míří, ale co po sobě nechali. Co jste nechali za sebou, když jste se vydali na cestu? Někteří odpověděli hned. Jiní se zarazili – jako by ta otázka mířila hlouběji, než čekali.

„Domácí starosti! Ten manžel a to...“ (*matka, také babička – s úsměvem*)

„Svoje mládí... ne, teda dětství.“ (*holčička, cca sedm let – opraví se, ale nevypadá, že by jí to přišlo zvláštní, maminka se směje*)

„Zážitky. Zrovna jsme dojeli sem a nechala jsem za sebou ty zážitky z cesty.“ (*žena v cyklodresu, ještě zadýchaná, čeká na zmrzlinu*)

„Když to vezmu globálně, tak negativní zkušenosti.“ (*také žena v cyklodresu – ruce překřížené na prsou, lehce zamračená*)

„Jak jako nechal za sebou?“ (*klučina s batůžkem a tlačítkovým telefonem – ptá se zmateně, trochu podezřívavě*)

„Zamčený dveře od domu.“ (*pán sedící na lavičce, kreslí si s výhledem na zahradu*)

„Manžela, tatínka.“ (*maminka, zatímco vedle ní syn neúnavně opakuje: „Mami, mami, mami...“*)

„Lálalalalalalá, nevím.“ (*kluk, asi šest let, kouše si nehty, dívá se do trávy, se svojí odpovědí je spokojený*)

„Nic.“ (*dítě s odřeným nosem – odpověď řekne bez zaváhání, tím rozhovor ukončí*)

„Za sebou máme perné dva dny a před sebou dalších pět.“ (*obsluha nejmenovaného bistra s výdejním okénkem*)

„Asi neumím odpovědět, to je složitá otázka, napadají mě jenom banality nebo věci, co bych musel vykládat na deseti terapeutických sessions.“ (*literát*)

Autorka si tvorbu článku užila.

Žehlení věcí předešlých

Omluva ■ Redakce *Raport!u*

Tímto se redakce omlouvá čtenářům včerejšího výtisku. Ve článku z programu poetického odpoledne nastalo zmatení a chyba ve jménech zúčastněných.

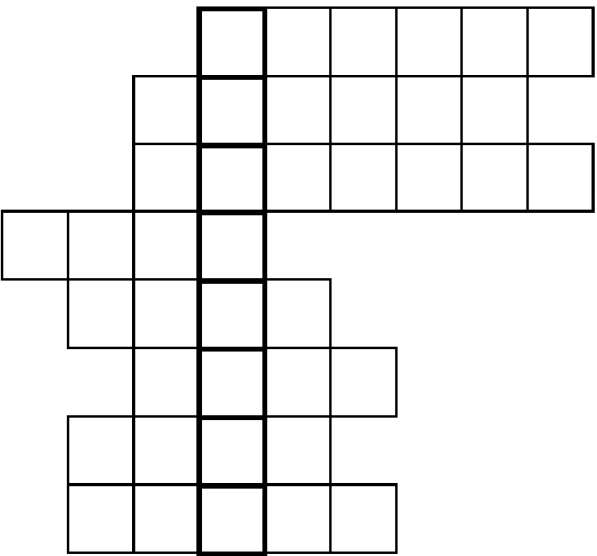
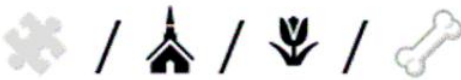
Dobrá zpráva Redakce *Raport!u*

Prodejna zdravé výživy Viola nabízí všemu účastnictvu Šrámkovy Sobotky slevu 5 % na celý nákup, možno platit převodem. Vydejte se na cestu posílnění obilninami, luštěninami i všelijakými laskominami!

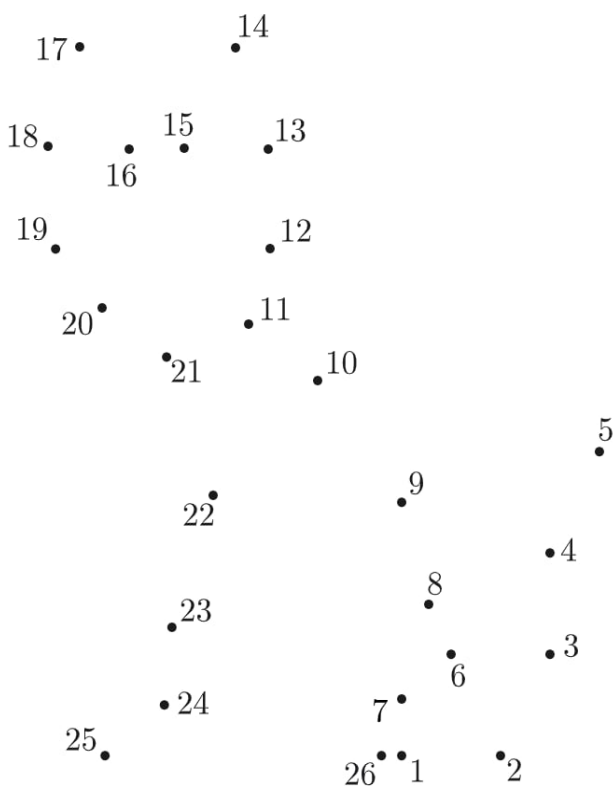
Pomozte Fráňovi!

Dětská rubrika ■ Matyáš Valkoun, Axel Doubravů

Na cesty (hlavně do vlaku) si Fráňa už několik let bere křížovky. Tahle mu překvapivě dává zabrat. Pomůžesh mu ji vyřešit? Podle nápovědy doplň do křížovky slova a odhal tajenku.

Malý Fráša dostal na prázdniny pár drobných úkolů, tenhle je od paní učitelky na přírodovědu. Má popořadě spojit tečky a vznikne mu obrázek. Pomůžeš mu najít, jaké zvířátko se tu ukrývá? Po Sobotce jich tu běhá hodně.

Vzkaz pro návštěvníky aneb Zpráva o hovně

Žádost ■ Redakce *Raport!*u

Prosíme lupiče toaletního papíru z kavárny, aby ho vrátili, ideálně v nepoužitém stavu. Dále upozorňujeme návštěvníky, že do toalety se nehází předměty nespláchnutelného charakteru. Takže příště – ruličky do ručky!

Redakce upozorňuje

Upozornění ■ Redakce *Raport!*u

Za plotem zahrádky pod kostelem je socha kachny (tzv. soka chachny), na volání neodpovídá a není vůbec plachá. Můžete se k ní přiblížit, a dokonce ji i pohládit. Bohužel bez jakékoliv reakce.

Předpověď počasí na úterý

Relativní vlhkost se bude pohybovat mezi 26–30 %, což odpovídá parciálnímu tlaku vodní páry kolem 10–12 hPa. Atmosférický tlak se bude pohybovat kolem 1019–1021 hPa ($\approx 30,1$ inHg; tj. $\sim 2 \times 10^5$ Pa), což byste mohli vyjádřit jako 2,019 bar, pokud máte rádi redundantní jednotky.

Střípek z redakčního prostředí

„Sofie právě nahrála článek na disk, prosím o jeho diktaturu.“

Eliška Rybová, 30. 6. 2025, 1:32 SEČ

RYZE AVANTGARDNÍ PRAVIDELNÁ OBČAS RÝPAVÁ TISKOVINA!

Redakce: Sofie Hanounová, Martina Klhůfková, Eliška Rybová, Eliška Nagyová, Bára Fiedlerová, Valentina Kučerová, Anna Košťálová, Markéta Pospíšilíková, Magdaléna Kvasničková, Axel Doubravů, Matyáš Valkoun, Marek Sechter, Faruk Cetinkaya.
Všechny fotografie tohoto obšťastníku s láskou fotografuje
© Jan Prokopius.

Vychází v Sobotce během 69. ročníku festivalu Šrámkova Sobotka.
Cena 20 Kč.

Vydává spolek SPLAV!,
U Studánky 5, 170 00 Praha 7,
IČ 26674122. MK ČR E 15812

Časopis *Raport!* vychází za finanční podpory Státního fondu kultury.

raport.redakce@gmail.com

CC BY-NC-ND 4.0